

ประวัติศาสตร์ยุคดึก ดำบรรพ์

บทที่ 2

สวรรค์ที่หายไป และได้กลับคืนมา
(บทที่ 3 ของ เบญจบรรณ)



thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ในการศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่มุขนานาน ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมด้วยพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
โครงสร้างทางวรรณกรรม	1
ภาพรวม	1
ในส่วน	2
สภาพที่ถูกทำให้ตึงขึ้น	2
สภาพที่ถูกสลาย	2
การถูกขับออกจากสวน	2
ความสมมาตร	3
ตอนเริ่มต้นและตอนจบ	3
ตอนกลาง	4
ความหมายดั้งเดิม	5
สวนเอเดน	5
อัครกษัตริย์	5
ความศักดิ์สิทธิ์	7
ความจงรักภักดี	9
ในสวนเอเดน	9
ในแผ่นดินคานาอัน	9
ผลลัพธ์	11
ความตาย	11
ความเจ็บปวด	12
การถูกขับออก	12
การประยุกต์ในปัจจุบัน	14
การเปิดตัว	14
เปาโล	14
มัทธิว	15
การก้าวหน้า	16
เปาโล	16
ยากอบ	17
การสำรับวิญญาณ	17
โรม	18
วิวรณ์	18
สรุป	19
วิทยากร	20
อภิธานศัพท์	21

ประวัติศาสตร์ยุคดึกดำบรรพ์

บทที่ 2

สวรรค์ที่หายไป และได้กลับคืนมา

บทนำ

ผมคิดว่า ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เราทุกคนต่างได้ทำบางสิ่งบางอย่างหายไป อาจเป็นหนังสือ หรือกุญแจบ้าน ผมไม่ทราบว่าคุณทำอะไร แต่เมื่อผมได้ทำของหาย สิ่งแรกที่จะทำคือ มองย้อนกลับไปทีละก้าว อย่างน้อยผมจะคิดย้อนเวลาไปก้าวต่อก้าว เพื่อทวนความจำว่าผมได้วางสิ่งนั้นไว้ที่ไหน และเมื่อได้คิดย้อนไปแล้ว ผมก็ย้อนรอยอย่างระมัดระวังเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น แล้วผมก็วางกุญแจไว้บนโต๊ะตามที่มันควรจะอยู่ และหนังสือก็ควรกลับไปอยู่บนหิ้ง การย้อนรอย และแก้ไขในแบบที่ผมทำนั้น เป็นหนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดที่ผมรู้สำหรับการค้นหาสิ่งที่ผมได้ทำหายไป

เราได้ตั้งชื่อบทเรียนนี้ว่า “สวรรค์ที่หายไป และได้กลับคืนมา” โดยเราจะมุ่งความสนใจที่ปฐมกาล 2:4-3:24 ซึ่งเป็นเรื่องความบาปของอาดัม และเอวาในสวนเอเดน เราจะเห็นว่า โมเสสเขียนถึงการที่สวรรค์ของอาดัม และเอวาได้หายไป ทั้งนี้ก็เพื่อหนุนใจให้อิสราเอลได้ย้อนรอย และแก้ไขย่างก้าวที่ผิดไปของอาดัม และเอวาในสวนเอเดนนั้น อิสราเอลจะมีความหวัง ได้พบสวรรค์นั้นอีกครั้งหนึ่ง ก็ต่อเมื่อพวกเขาได้เรียนรู้จากเรื่องนี้ และเราจะเห็นว่า คำหนุนใจที่โมเสสให้แก่อิสราเอล ก็เป็นข้อความของพระเจ้าที่มาถึงเราในวันนี้ด้วย โดยการย้อนรอยย่างก้าวของอาดัมและเอวา คริสเตียนในปัจจุบันก็สามารถพบสวรรค์นั้นได้เช่นกัน

การตรวจสอบปฐมกาล 2 และ 3 จะแบ่งออกเป็นสามส่วน ในส่วนแรก เราจะตรวจสอบโครงสร้างทางวรรณกรรมของข้อความตอนนี้ สอง เราจะเน้นที่ความหมายดั้งเดิมของบทเหล่านี้ เพื่อวิเคราะห์ว่า เหตุใดโมเสสจึงได้เขียนตามที่ท่านเขียนได้ทำเพื่อลูกหลานอิสราเอล และสาม เราจะให้ความสนใจกับการประยุกต์ในยุคปัจจุบัน ด้วยการถามว่า พันธสัญญาใหม่ได้เชื่อมโยงเราให้นำข้อความตอนนี้จากปฐมกาลมาใช้ในชีวิตของเราอย่างเหมาะสมได้อย่างไร เราจะเริ่มที่โครงสร้างทางวรรณกรรมของข้อความนี้ก่อน

โครงสร้างทางวรรณกรรม

แม้ว่าปฐมกาล 2-3 เป็นข้อความค่อนข้างยาว และเกี่ยวข้องกับหลายหัวข้อ แต่จริง ๆ แล้วก็เป็นเพียงบทบรรยายเหตุการณ์ที่มีเอกภาพบทหนึ่ง เพื่อความเข้าใจข้อความนี้อย่างเหมาะสม เราจำเป็นต้องเน้นศึกษาสองบทนี้ ในฐานะวรรณกรรมหน่วยเดียวกัน การตรวจสอบโครงสร้างทางวรรณกรรมของปฐมกาล 2-3 จะเน้นที่สองประเด็น คือ หนึ่ง เราจะดูภาพรวมส่วนหลักในข้อความนี้ และสอง เราจะให้ความเห็นเกี่ยวกับความสมมาตรอันมีนัยสำคัญบางประการท่ามกลางส่วนต่าง ๆ นี้ เพื่อเราจะสามารถเข้าใจหัวข้อหลักที่โมเสสกำลังกล่าวแก่อิสราเอลได้ ให้เราเริ่มต้นที่ภาพรวมโครงสร้างทางวรรณกรรมของปฐมกาล 2-3

ภาพรวม

นอกจากข้อสัน ๆ ที่ปรากฏในครั้งแรกของ 2:4 สองบทนี้ยังแบ่งออกเป็นสี่ส่วนหลัก โดยมีการเปลี่ยนแปลงหัวข้อ และตัวละครในสี่ส่วนหลักนี้บ้างด้วย เราควรสำรวจสี่ขั้นตอนนี้ และสรุปเนื้อหาพื้นฐานเบื้องต้นก่อน

ในสวน

เรื่องราวชิ้นแรกปรากฏใน 2:4-17 ซึ่งเราอ่านพบว่า พระเจ้าได้ตั้งอาดัมไว้ในสวนเอเดน พระวาระตอนนี้เริ่มต้นด้วยมุมมองรอบทิศทางของสวนเอเดน และคำกล่าวจากข้อความนี้ ทั้งสวนนั้นก็คือ สุขยอดสถานที่สำหรับอาดัมที่จะอยู่อาศัย และทำงาน จากนั้น ประเด็นสำคัญของส่วนนี้ก็แค่กลับลงมา ไปเน้นที่การสร้างอาดัม และการมอบหมายให้เขาทำงานภายในสวน โดยพระคุณของพระเจ้า อาดัมได้รับสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ โดยเขาจะต้องดูแลรักษาสวนนั้นแทนพระเจ้า

สภาพที่ถูกทำให้ดียิ่งขึ้น

ขั้นที่สองของบทบรรยาย ประกอบด้วย 2:18-25 ซึ่งเราจะให้ชื่อหัวข้อว่า “สภาพที่ถูกทำให้ดียิ่งขึ้น” ของมนุษยชาติ ในข้อความส่วนนี้ พระเจ้าได้เพิ่มพูนพระพรอันยิ่งใหญ่กว่าแก่ชีวิตของอาดัม ส่วนนี้เริ่มต้นด้วยการแนะนำถึงปัญหาใหม่ที่ถูกกล่าวถึงใน 2:18 โดยพระเจ้าทอดพระเนตรอาดัม และตรัสดังนี้:

แล้วพระเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสว่า “ไม่ควรให้ชายผู้นี้อยู่คนเดียว เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ที่เหมาะสมเท่าเทียมกับเขา”
(ปฐมกาล 2:18)

ตอนท้ายของ 2:18-25 บรรยายว่า พระเจ้าได้จัดการกับปัญหานี้อย่างไร อาดัมมองหาผู้ครองท่ามกลางบรรดาสัตว์ต่าง ๆ แต่ในที่สุดแล้ว พระเจ้าได้สร้างผู้หญิงคนหนึ่ง และนำเธอมาหาอาดัม ด้วยวิธีนี้ พระเจ้าได้กระทำให้สิ่งทรงสร้างอันมหัศจรรย์ที่พระองค์ได้เตรียมไว้สำหรับอาดัม และเอวา มีสภาพดียิ่งขึ้นอย่างมาก

สภาพที่ถูกสถาปนา

ขั้นที่สามของบทบรรยาย ก็คือ 3:1-21 ซึ่งเราจะเรียกว่า “สภาพที่ถูกสถาปนา” ของมนุษยชาติ ข้อความส่วนนี้เริ่มต้นใน 3:1 โดยได้กล่าวถึงหัวข้อ และตัวละครใหม่ นั่นคือ อสรพิษที่มาล่อลวงเอวา จากจุดนี้ไป 3:1-21 กล่าวถึงการล่อลวงของอสรพิษ และผลลัพธ์ของการล่อลวงนั้น เอวาคือเป็นเหยื่อของการล่อลวงของอสรพิษ ด้วยเหตุนี้ ทั้งเธอ และอาดัม จึงได้ทานผลไม้ต้องห้ามดังกล่าวและตกสู่คำสาปของพระเจ้า

การถูกขับออกจากสวน

องค์ประกอบที่สี่ ในโครงสร้างใหญ่ตอนนี้ คือ 3:22-24 ซึ่งเราขอตั้งชื่อว่า การที่มนุษยชาติ “ถูกขับออกจากสวน” ส่วนนี้มีการเปลี่ยนแปลงหัวข้อสำคัญอีกครั้ง เราพบว่า พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับปัญหาของต้นไม้แห่งชีวิต ใน 3:22 เราอ่านพบข้อความดังนี้:

“บัดนี้...ต้องไม่ปล่อยให้เขาเก็บผลไม้แห่งชีวิตมากิน แล้วมีชีวิตอยู่ตลอดไป” (ปฐมกาล 3:22)

เพื่อจัดการปัญหาที่จะเกิดขึ้น หากอาดัมกินผลจากต้นไม้ พระเจ้าจึงได้ขับไล่อาดัมออกจากสวน และวางเธรูบิม และดาบที่มีเปลวไฟลุกโชนเพื่อปกป้องทางเข้าสู่สวนเอเดน นับจากนั้น มนุษย์ก็ไม่มีทางกลับเข้าสู่สวนเอเดนได้อีกต่อไป นอกจากนี้ พระเจ้าจะแทรกแซงโดยตรง

ความสมมาตร

เมื่อคำนึงถึงการแบ่งข้อความนี้เป็นสี่ส่วนหลัก จุดนี้ เราอาจมองปฐมกาล 2-3 อย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น เพื่อให้เห็นความสมมาตรอันน่าทึ่งจากข้อความเหล่านี้ ด้วยการวางองค์ประกอบที่แตกต่างกันไว้ร่วมกับส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ โมเสสได้เปิดเผยประเด็นสำคัญอันเป็นศูนย์กลางคำบรรยาย ก่อนอื่น เพื่อสำรวจความสมมาตรต่าง ๆ ของบทบรรยายนี้ เราจะดูที่ความสมดุลซึ่งปรากฏอยู่ระหว่างตอนเริ่มต้นและตอนจบ และต่อจากนั้น เราจะดูที่ความสมมาตรของส่วนกลางสองส่วนในเรื่องนี้ เราจะเริ่มโดยดูที่ตอนเริ่มต้นและตอนจบของข้อความนี้

ตอนเริ่มต้นและตอนจบ

ตามที่เราจะได้เห็น ปฐมกาล 2:4-17 และ 3:22-24 มีความแตกต่างแบบตรงกันข้ามกัน อย่างน้อยสามแนวทางสำคัญ

ความตรงกันข้ามแรก เป็นเรื่องของตำแหน่งที่ตั้ง เรื่องราวตอนนี้เริ่มต้นใน 2:7 โดยพระเจ้าได้วางอาดัมไว้ภายในสวนสวรรค์ อาดัมมีชีวิตอยู่และทำงานในสถานที่ที่เต็มไปด้วยพระพรจากพระเจ้า พิษพรรณธัญญาหารที่มหัศจรรย์ สายน้ำที่ให้ชีวิต โลหะสูงค่า และมีหินอัญมณีแวดล้อมเขาในทุกด้าน ในทางตรงกันข้าม บทบรรยายจบลงใน 3:24 ด้วยการที่พระเจ้าขับไล่อาดัมและเอวาออกจากสวนนั้น ความตรงกันข้ามด้านภูมิศาสตร์นี้ทำให้เห็นชัดเจนว่า สถานที่ที่น่าปรารถนาที่สุดสำหรับมนุษย์ที่จะอยู่อาศัยบนโลกนี้ ก็คือสวนเอเดนนั่นเอง

ตรงกันข้าม ตอนจบของบทบรรยายใน 3:22-24 พระเจ้าไม่ได้คำนึงถึง “ต้นไม้แห่งการรู้ดีชั่ว” อีกต่อไป แต่คำนึงถึง “ต้นไม้แห่งชีวิต” เพียงอย่างเดียว ต้นไม้ไม่มีอำนาจในการมอบ

ชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ แต่พระเจ้าขับไล่อาดัม และไม่ยอมให้เขาเข้าถึงต้นไม้ได้อีก ความตรงกันข้ามนี้ทำให้เห็นชัดเจนว่า การที่มนุษยชาติเคยสามารถเข้าถึงสวนเอเดน รวมทั้งเข้าถึงพระพรที่ปวงที่อยู่ ณ ที่นั่นได้อย่างอิสระ ได้มลายหายไป จนกว่าพระเจ้าจะมีราชอาณาจักรให้เป็นอื่น

ความแตกต่างที่สาม ระหว่างตอนเริ่มต้น และตอนจบของบทบรรยาย เป็นเรื่องของสิ่งที่มนุษยชาติได้รับการมอบหมาย ใน 2:15 ขึ้นตอนแรก รายงานว่า พระเจ้าได้มอบหมายให้อาดัมทำงาน และได้รับพระพรในสวนนั้น โดยปราศจากความเจ็บปวดและความยากลำบาก แต่ใน 3:23 พระเจ้าขับไล่อาดัม และเอวาออกจากสวนนั้น และปรับโทษเขาทั้งสองให้ต้องทำงานอย่างยากลำบากอยู่ภายนอกสวน เช่นกัน ความตรงกันข้ามดังกล่าวได้ทำให้เราเห็นมุมมองสำคัญของเรื่องนี้ มนุษย์ไม่เพียงสูญเสียความมหัศจรรย์แห่งชีวิตในสวนเท่านั้น แต่เรายังถูกสาปให้ต้องยากลำบาก ทราบไคที่เราอยู่ห่างไกลจากสวนนั้นอีกด้วย

ความตรงกันข้ามระหว่างตอนเริ่มต้น และตอนจบ ทั้งสามนี้ ในปฐมกาล 2-3 ดึงความสนใจของเราไปสู่บางแง่มุมที่สำคัญที่สุดของบทบรรยายนี้ โมเสสเขียนเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของมนุษย์ในสมัยแรกเริ่ม โดยดั้งเดิมแล้ว พระเจ้ากำหนดให้มนุษย์ได้

ใช้ชีวิตอยู่ในสวนของพระองค์ แต่ความบาปของอาดัมและเอวาได้หันมนุษยชาติไปสู่ความความเดือดร้อน และยากลำบาก รวมทั้งได้แยกพวกเขาออกจากต้นไม้ที่มอบชีวิต นิรันดร์ด้วย บัดนี้ ตามที่เราจะได้เห็นก็คือ ความตรงกันข้ามชุดนี้พุ่งถึง โดยตรง เกี่ยวกับสถานการณ์ที่ชาวอิสราเอลเผชิญเมื่อโมเสสนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินพระสัญญา ชาวอิสราเอลนั้น ได้อยู่ห่างไกลจากเอเดน เมื่อพวกเขาทุกข์ทรมานจากความโหดร้ายของการเป็นทาสในอียิปต์ พวกเขาจำเป็นต้องได้รับพระพรที่พระเจ้าได้มอบให้แก่พวกเขาในเอเดนกลับคืนมา

ตอนกลาง

เมื่อได้คำนึงถึงลักษณะสมมาตรของความตรงกันข้ามในตอนต้นและตอนท้ายของเรื่อง เราก็ควรหันมาสนใจตอนกลางของเรื่อง ใน 2:18-25 และ 3:1-21 สองชั้นตอนในช่วงกลางนี้เติมเต็มช่องว่างระหว่างตอนเริ่มต้น และตอนจบ ซึ่งก็มีชุดความตรงกันข้ามแบบสมมาตรอย่างน้อยสามรูปแบบ

ความตรงกันข้ามประการแรก เน้นที่สัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษยชาติกับพระเจ้า ในชั้นตอนที่สองนี้ เราเห็นสัมพันธ์ภาพอันกลมเกลียวระหว่างอาดัม และพระเจ้า ใน 2:18 พระเจ้าสำแดงความห่วงใยอาดัม และนำคูชีวิตที่สมบูรณ์แบบมาให้เขา นั่นคือ เอวา นี่คือนิยามของพระเจ้า และเผ่าพันธุ์มนุษย์ในสัมพันธ์ภาพที่สนิทสนม และเต็มไปด้วยสันติ แต่ในส่วนที่สามของบทบรรยายนี้ ความแตกร้าวได้มาแทนที่ความกลมเกลียวเบื้องต้น ระหว่างพระเจ้า และเผ่าพันธุ์มนุษย์ อาดัม และเอวา ผิดพระบัญชาของพระเจ้า และใน 3:8 เขาทั้งสองซ่อนตัวจากพระเจ้า และพระเจ้าตรัสอย่างพิโรธ กับอาดัม และเอวา

ความตรงกันข้ามที่สองอยู่ในสัมพันธ์ภาพของมนุษย์ ในชั้นตอนที่สองของ 2:18-25 อาดัม และเอวา อยู่ในความสุขสันต์สมบูรณ์แบบ ใน 2:23 อาดัม เฝ้ามองยินดีออกมาด้วยบทกวีแห่งความรักชิ้นแรกในพระคัมภีร์ โดยกล่าวว่า เอวา คือ “กระดูกจากกระดูกทั้งหลายของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา” และทั้งสองอยู่ด้วยกันโดยเปลือยกาย และไม่รู้สึกอับอายต่อกัน แต่แล้ว ใน 3:16 พระเจ้าประกาศคำสาปลงบนความสัมพันธ์นี้ โดยประกาศว่า ความขัดแย้งจะคงอยู่ตลอดไประหว่างชาย และหญิง หญิงนั้นจะปรารถนาสามี และสามีจะปกครองเหนือเธอ ถ้อยคำเหล่านี้เปิดเผยว่า ความบาปของอาดัม และเอวานั้น ไม่เพียงแต่ทำให้สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าต้องหยิ่งคั่งงักเท่านั้น แต่ยังกระทบสัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์อีกด้วย จากนั้นเป็นต้นมา สัมพันธ์ภาพของมนุษย์ ก็มีแต่ความยุ่งยาก และการชิงดีชิงเด่นเสมอมา

ความตรงกันข้ามที่สาม ปรากฏในสัมพันธ์ภาพของมนุษยชาติ กับความชั่วร้าย ในชั้นตอนที่สอง ความชั่วร้ายยังไม่ปรากฏขึ้นทั้งอาดัม และเอวา ปราศจากความบาปอย่างสิ้นเชิง และถูกแยกออกจากอำนาจของความชั่วร้าย แต่เมื่อใกล้ถึงตอนที่สาม มนุษยชาติได้ตกเป็นเหยื่อของอสรพิษ และอยู่ในภาวะต้องต่อสู้กับความชั่วร้ายในระยะยาว ใน 3:15 พระเจ้าสัญญาว่า วันหนึ่งพงศ์พันธุ์ของเอวา จะพิชิตอสรพิษ แต่จะไม่มีชัยชนะแบบทันทีทันใดสำหรับอาดัม และเอวา

ความตรงกันข้ามเหล่านี้ ระหว่างตอนที่สอง และตอนที่สาม ของบทบรรยาย ช่วยให้เห็นหลายประเด็นของโมเสสในการเขียนบทบรรยายนี้ โมเสสเขียนเกี่ยวกับอาดัม และเอวา ในแนวทางที่เชื่อมโยงถึงประสบการณ์ของอิสราเอล ความบาปก่อให้เกิดหายนะในชีวิตของอิสราเอลอย่างต่อเนื่อง ทำลายสัมพันธ์ภาพของมนุษย์กับพระเจ้า และสัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง ยิ่งกว่านั้น ทุกวันแห่งความยากลำบากที่พวกเขาต้องทน ก็จะเตือนใจโมเสส และอิสราเอล เช่นเดียวกับอาดัม และเอวาว่า พวกเขาต้องรอคอยเวลาที่พระเจ้าจะประทานชัยชนะเหนือความชั่วร้ายแก่คนของพระองค์ในบั้นปลาย

เมื่อได้คำนึงถึงโครงสร้างทางวรรณกรรมของข้อความตอนนี้แล้ว เราก็สามารถขุดค้นลงไปถึงความหมายดั้งเดิมของพระวจนะตอนนี้ เหตุใด โมเสสได้เขียนเรื่องราวการที่มนุษยชาติถูกขับออกจากสวนของพระเจ้า? ท่านกำลังสื่อสารข้อความอะไรกับชนชาติอิสราเอล เมื่อท่านนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินพระสัญญา?

ความหมายดั้งเดิม

แน่นอนว่า ในระดับพื้นฐานที่สุด โมเสสเขียนบทบรรยายนี้เพื่อสอนประเด็นสำคัญทางศาสนศาสตร์ทั่วไปบางประการ แก่ชาวอิสราเอลภายใต้การนำของท่าน ท่านได้บอกพวกเขามากมายเกี่ยวกับต้นกำเนิด ธรรมชาติ และผลลัพธ์ของบาปในโลกนี้ และนี่คือประเด็นหลักที่สำคัญยิ่ง กระนั้น ตามที่เราเห็นในบทเรียนก่อนหน้านี้ โมเสสมิได้เขียนประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่มของท่านเพียงเพื่อบอกอิสราเอลเกี่ยวกับประเด็นทั่ว ๆ ไปทางประวัติศาสตร์ และศาสนศาสตร์เท่านั้น ตรงกันข้าม เช่นเดียวกับผู้ประพันธ์ในยุคนิโอบราห์อีกมากมาย โมเสสเขียนประวัติศาสตร์ยุคแรกเริ่ม เพื่อให้คำสอนเชิงปฏิบัติแก่คนของท่านเกี่ยวกับโครงการทางศาสนา และสังคมในเวลานั้น โดยเฉพาะในกรณีนี้ คือ การออกจากอียิปต์ และการเข้าสู่คานาอัน

เพื่อให้เห็นว่า โมเสสได้เชื่อมโยงสวนเอเดน ในยุคแรกเริ่ม เข้ากับการที่อิสราเอลได้ครอบครองคานาอันอย่างไร เราจะศึกษาสามองค์ประกอบในบันทึกของท่าน คือ หนึ่ง ภาพบรรยายสวนเอเดนของโมเสส; สอง การที่ท่านเน้นข้อกำหนด ให้อาดัม และเอวา ต้องจงรักภักดี; และสาม ภาพบรรยายของท่านเกี่ยวกับคำสาปที่ตกลงบนอาดัม และเอวา เราจะเริ่มที่ภาพบรรยายของโมเสสเกี่ยวกับสวนเอเดนก่อน

สวนเอเดน

บทบรรยายเรื่องสวนเอเดนของโมเสสนั้นซับซ้อนมาก จนคำถามมากมายเกี่ยวกับสวนเอเดนในปัจจุบันของเรา ก็ยังไม่มีคำตอบ และคงจะไม่อาจตอบได้ตลอดไป แต่ก็เป็นไปได้ที่เราจะเข้าใจประเด็นศูนย์กลางของสิ่งที่โมเสสนำเสนอ โดยการเชื่อมโยงสวนเอเดนกับแผ่นดินแห่งพระสัญญา ในมุมมองของโมเสส แผ่นดินที่ท่านกำลังนำอิสราเอลเข้าไปอาศัยในสมัยของท่านนั้น จริง ๆ แล้ว ก็อยู่ตำแหน่งเดียวกับแผ่นดินที่เรียกว่า “เอเดน” ในยุคเริ่มแรกนั่นเอง

ปฐมกาล 2-3 หลายแง่มุมของ บอกชัดเจนว่า โมเสสต้องการให้อิสราเอลเชื่อมโยงแผ่นดินคานาอัน กับสวนเอเดน แต่บันทึกของท่านมีสองลักษณะสำคัญเป็นพิเศษ คือ หนึ่ง อรรถกถา ของเอเดน และสอง ความศักดิ์สิทธิ์ของเอเดน เราจะเริ่มต้นที่ อรรถกถาของเอเดน

อรรถกถา

ในปฐมกาล 2:10-14 เราอ่านพบข้อความดังนี้ว่า:

มีแม่น้ำสายหนึ่งจากเอเดน ไหลมาหล่อเลี้ยงสวนนั้น แล้วแยกออกเป็นต้นน้ำสี่สาย สายที่หนึ่ง ชื่อ บีโชน ไหลผ่านดินแดนอาวลาห์ ที่ซึ่งมีแร่ทองคำ...สายที่สอง ชื่อ กิโชน ไหลผ่านทั่วดินแดนคูช สายที่สาม คือ ไทกริส ซึ่งไหลไปทางทิศตะวันออกของอัสซูร์ และสายที่สี่ คือ ยูเฟรติส (ปฐมกาล 2:10-14)

โมเสสบันทึกว่า มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลมาจากเอเดน และแยกออกเป็นต้นน้ำสี่สาย ต้นน้ำทั้งสี่ ก็คือ แม่น้ำปิโชน ทีโฮน ไทกริส และยูเฟรติส แม่น้ำสายหลักสายหนึ่งในเอเดนเป็นแหล่งน้ำให้กับแม่น้ำทั้งสี่นี้ เป็นแหล่งน้ำศูนย์กลางสำหรับแม่น้ำทั้งสี่

เมื่อเราสำรวจคำบรรยายของโมเสสในตอนี้ เราต้องระลึกเสมอว่า ได้มีการเปลี่ยนแปลงทางภูมิศาสตร์มากมาย ที่ได้เกิดขึ้นตลอดประวัติศาสตร์ของโลกเรา ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของโลก แม้กระทั่งในยุคของโมเสสเอง แม่น้ำสายเดียว ที่เป็นต้นกำเนิดของต้นน้ำทั้งสี่นี้ ก็ไม่ได้มีอยู่ต่อไปแล้ว พระคัมภีร์ได้สอนว่า แหล่งน้ำศูนย์กลางนี้จะปรากฏอีกครั้ง เมื่อยุคสุดท้ายมาถึงเท่านั้น แต่การที่โมเสสกล่าวถึงแม่น้ำทั้งสี่ ที่ได้รับน้ำมาจากแหล่งน้ำศูนย์กลางนี้ ทำให้เราได้เห็นภาพคร่าว ๆ เกี่ยวกับตำแหน่งที่โมเสสเชื่อว่าเป็นที่ตั้งของเอเดน

เราสามารถระบุถึงแม่น้ำไทกริส และยูเฟรติส ซึ่งกล่าวถึงใน 2:14 ได้ โดยโยงเข้ากับพื้นที่ของแม่น้ำไทกริส และยูเฟรติสในปัจจุบัน การที่ปฐมกาลอ้างอิงถึงแม่น้ำเหล่านี้ ทำให้เกิดความสับสนในปัจจุบันเชื่อว่า ปฐมกาลนั้นเห็นพ้องกับเทพนิยายบาบิโลนโบราณ ที่ว่าเอเดนนั้น อยู่ในดินแดนเมโสโปเตเมีย ซึ่งในภาษาบาบิโลน คำว่า “เอเดน” (“edin”) หมายความว่า “ที่ราบ” หรือ “พื้นดินราบและโล่ง” ซึ่งเป็นคำที่เหมาะสมในการใช้บรรยายบริเวณตอนล่างของแม่น้ำไทกริส-ยูเฟรติส แต่ในภาษาฮีบรู คำว่า “เอเดน” (“eden”) มิได้หมายความว่า “ที่ราบ” แต่หมายความว่า “สถานที่อันน่ารื่นรมย์ และยินดี” ฉะนั้น โมเสสมิได้ใช้คำภาษาบาบิโลนอย่างแน่นอน ท่านใช้คำภาษาฮีบรู เพื่อกล่าวถึงเอเดน โดยคำนี้มีเสียงคล้ายคำในภาษาบาบิโลน แต่ความคิดของท่านเกี่ยวกับสถานที่นี้ไม่เหมือนกัน แท้จริงแล้วเรื่องราวในปฐมกาลบอกอย่างชัดเจนว่า เอเดนมิได้ถูกจำกัดอยู่เฉพาะในเมโสโปเตเมีย ตามที่เราเห็นในปฐมกาล 2:10 แม่น้ำไทกริส และยูเฟรติส ไหลมาจากแม่น้ำสายใหญ่กว่า ซึ่งอยู่ในเอเดน เราอ่านพบในข้อ 10 ว่า:

มีแม่น้ำสายหนึ่งจากเอเดน ไหลมาหล่อเลี้ยงสวนนั้น แล้วแยกออกเป็นต้นน้ำสี่สาย (ปฐมกาล 2:10)

ข้อความตอนนี้สอนว่า แม่น้ำแห่งเอเดนนั้น เป็นแหล่งน้ำสำหรับไทกริส และยูเฟรติส ไม่ใช่เอเดนถูกจำกัดอยู่ในบริเวณแม่น้ำไทกริส-ยูเฟรติส โมเสสกล่าวถึงไทกริส และยูเฟรติส เพื่อบอกทำเลที่ตั้งทั่วไปในด้านตะวันออกของเอเดน โดยแม่น้ำยิ่งใหญ่ทั้งสองสายทางตะวันออกนี้กำหนดบริเวณพรมแดนด้านตะวันออกของเอเดน

มุมมองนี้ยืนยันได้ด้วยตำแหน่งของแม่น้ำที่เหลือ ซึ่งกล่าวถึงในปฐมกาล 2 ใน 2:11, 13 โมเสสกล่าวถึงแม่น้ำอีกสองสาย ท่านเขียนว่า แม่น้ำแห่งเอเดน เป็นต้นน้ำของแม่น้ำปิโชน ซึ่งลัดเล็ดผ่านแผ่นดินฮาวีลาห์ และเป็นต้นน้ำของแม่น้ำทีโฮน ซึ่งลัดเล็ดผ่านแผ่นดินคูซทั้งหมด ในพันธสัญญาเดิม แผ่นดินฮาวีลาห์ และคูซ มักถูกโยงเข้ากับบริเวณประเทศอียิปต์ เราไม่สามารถมั่นใจได้ว่า แท้จริงแล้วโมเสสเข้าใจแม่น้ำเหล่านี้ในมิตติความสัมพันธ์กับแม่น้ำในลัทธิอื่นใดใหญ่อย่างไร แต่ก็ชัดเจนพอที่จะกล่าวว่า ท่านซึ่งไปที่บริเวณตอนเหนือของอียิปต์ ว่าเป็นพรมแดนด้านตะวันตกของเอเดน

เราจึงเห็นได้ว่า ในมุมมองของโมเสส เอเดนไม่ใช่สถานที่เล็ก ๆ แต่เป็นพื้นที่กว้างใหญ่ ที่ครอบคลุมจากแม่น้ำไทกริส-ยูเฟรติสไปถึงพรมแดนของอียิปต์ หรือครอบคลุมบริเวณที่เราเรียกในปัจจุบันว่า “ลุ่มน้ำแอ่งอันอูคสมบูรณ” ทั้งหมด ภายในสถานที่อันน่ารื่นรมย์นี้ มีสวนพิเศษอยู่แห่งหนึ่ง นั่นคือ สวนเอเดน ซึ่งเป็นศูนย์กลางสำคัญของแผ่นดินเอเดนอันกว้างใหญ่ไพศาล

ตอนแรก การที่โมเสสเชื่อมโยงเอเดนเข้ากับดินแดนลุ่มน้ำแอ่งอันอูคสมบูรณนั้น อาจดูเหมือนไม่สำคัญอะไร แต่ในความเป็นจริงแล้ว เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง ในการช่วยให้อิสราเอลเข้าใจเรื่องนี้เมื่อ โมเสสได้เขียนหนังสือปฐมกาล ในตอนอื่น ๆ ของหนังสือปฐมกาล โมเสสอ้างอิงกลับไปถึงปฐมกาล 2 เพื่อสอนอิสราเอลว่า แผ่นดินเอเดน ดินแดนลุ่มน้ำแอ่งอันอูคสมบูรณนั้น คือ แผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาจะประทานแก่อิสราเอลนั้น คือแผ่นดินที่ท่านกำลังนำพวกเขาเข้าไป มุมมองนี้ชัดเจนเป็นพิเศษขึ้น เมื่อพระเจ้าตรัสกับอับราฮัม ในปฐมกาล 15:18 ซึ่งในข้อความนี้ ขอให้เรารู้ว่า พระเจ้าได้บรรยายถึงพรมแดนแผ่นดินแห่งพระสัญญาไว้อย่างไร:

ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัมว่า “เราจะมอบดินแดนนี้ แก่ลูกหลานของเจ้า

ตั้งแต่น้ำแห่งอียิปต์ จรดแม่น้ำใหญ่ คือ ยูเฟรติส (ปฐมกาล 15:18)

ในตอนนี้ เราเห็นถึงพระสัญญาของพระเจ้าแก่อับราฮัมว่า แผ่นดินของท่านจะครอบคลุม จากบริเวณไทกริส-ยูเฟรติส ไปจนถึง “แม่น้ำแห่งอียิปต์” นักคิดความมากมายได้เสนอความคิดว่า “แม่น้ำแห่งอียิปต์” นั้น อาจไม่ได้หมายถึงแม่น้ำไนล์ แต่หมายถึงแม่น้ำสายเล็ก ๆ สายหนึ่งที่อยู่ตรงพรมแดนของอียิปต์ ด้านภูเขาซีนาย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ก็ประจักษ์ชัดว่า พระคัมภีร์ข้อนี้อ้างอิงถึงเขตแดนทางภูมิศาสตร์ของเอเดน ตามที่ปรากฏในปฐมกาล 2 การโยกกลับไปถึงปฐมกาล 2 นี้ ทำให้เห็นชัดเจนว่า โมเสสเชื่อว่าพระเจ้าได้สัญญาแก่อับราฮัม และลูกหลานของท่านว่า จะประทานแผ่นดินที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นที่รู้จักกันในชื่อว่า “แผ่นดิน เอเดน” ในมุมมองของโมเสส เมื่ออิสราเอลเดินทางไปสู่ คานาอัน แท้จริงแล้วพวกเขาได้เดินทาง ไปสู่ตำแหน่ง ซึ่งเป็นที่ตั้งของแผ่นดินเอเดนในสมัยแรกเริ่มนั่นเอง

เพื่อเน้นความสำคัญของการเดินทางของอิสราเอลไปสู่เอเดน โมเสสได้ย้ำถึงคุณลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่นั้น ท่านชี้ไปที่ความศักดิ์สิทธิ์ของเอเดน เพื่อสอนอิสราเอลว่า แผ่นดินพระสัญญา ซึ่งท่านกำลังนำพวกเขาไปนั้น ก็คือสถานที่ ที่พวกเขาจะได้รับพระพรพิเศษ คือ การเข้าไปอยู่ในแผ่นดินแห่งการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

ความศักดิ์สิทธิ์

แนวทางหลักที่โมเสสใช้เพื่อสื่อถึงความศักดิ์สิทธิ์ของเอเดน ก็คือ การบรรยายถึงเอเดน ในลักษณะที่ท่านใช้เพื่อบรรยายถึงพลับพลา ถึงแม้พระเจ้าสถิตอยู่ทุกหนแห่ง และดำเนินอยู่ในทุกที่ ตามนัยทั่วไป แต่โมเสสก็ได้สร้างพลับพลา สถานที่ ที่พระเจ้าเสด็จมาด้วยวิधिพิเศษ เพื่อพบกับประชากรของพระองค์ และที่พลับพลาในเอเดน พระเจ้าจะสำแดงการสถิตอยู่ของพระองค์ ประทานบทบัญญัติ รับการมีสการจากคนของพระองค์ และอวยพรพวกเขาด้วยความโปรดปรานของพระองค์ ฉะนั้น เมื่อโมเสสบรรยายถึงสวนเอเดน แบบเดียวกับที่ท่านบรรยายถึงพลับพลา ท่านก็ได้เปิดเผยว่า เอเดนนั้น ซึ่งหมายถึงคานาอัน ก็คือสถานที่แห่งการสถิตอยู่ด้วยอย่างพิเศษของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก ณ ที่นั้น อิสราเอลสามารถได้รับพระพรยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

อย่างน้อย มีเจ็ดลักษณะ ที่ระบุว่า เอเดน คือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งการสถิตอยู่ด้วยแบบพิเศษของพระเจ้า เหมือนพลับพลา คือหนึ่งใน 3:8 โมเสสใช้จำนวนพิเศษเมื่อท่านกล่าวว่าพระเจ้า “เสด็จดำเนินในสวน” คำภาษาฮีบรู ที่แปลว่า “เสด็จดำเนิน” ก็คือ “มิต ฮาเล็ค” (“מיט הלק”) (“mit halek”) คำศัพท์นี้สำคัญ เพราะเป็นหนึ่งในหลายวิधिพิเศษ ที่โมเสสใช้เพื่อบรรยายถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าในพลับพลา ซึ่งปรากฏในเลวีนิติ 26:12 และตอนอื่น ๆ

สอง ใน 2:9 เราได้อ่านเกี่ยวกับ “ต้นไม้แห่งชีวิต” ว่าเป็นลักษณะสำคัญของสวนเอเดน ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นี้ มีอำนาจให้ชีวิตนิรันดร์แก่คนเหล่านั้นที่ได้ทานผล และถึงแม้พระคัมภีร์จะมีได้กล่าวอย่างชัดเจน แต่งานวิจัยทางโบราณคดีเมื่อไม่นานมานี้ได้รายงานว่า แหล่งโบราณคดีมากมายในโลกยุคโบราณ ส่วนมีภาพต้นไม้แห่งชีวิตในแบบฉบับวัฒนธรรมของตนเองในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ หลักฐานนี้ ชี้ให้เห็นอย่างหนักแน่นว่า “เมโนราห์” ต้นประทีปเจ็ดกิ่งที่อยู่ในพลับพลาของโมเสส น่าจะเป็นตัวแทนอันมีรูปแบบทางวัฒนธรรมอันเล็งถึง “ต้นไม้แห่งชีวิต” เช่นนี้เอง สวนเอเดนจึงเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ดั้งเดิมบนโลกนี้

วิधिที่สาม ที่โมเสสใช้เพื่อสื่อถึงความศักดิ์สิทธิ์ของเอเดน คือ การที่ท่านเน้นว่า บริเวณนั้นมีทองคำ และโอไนซ์ [อัญมณีชนิดหนึ่ง] ใน 2:12 เราพบว่า พื้นที่เอเดนอุดมไปด้วยทองคำ และโอไนซ์ ซึ่งต่อมาเราได้เห็นว่า อพยพ 25-40 ได้กล่าวถึงทองคำ และโอไนซ์ ว่าเป็นวัสดุสำคัญในการสร้างพลับพลา

ความเชื่อมโยงที่สี่ ระหว่างสวนเอเดน และพลับพลา ได้แก่การมีอยู่ของทูตสวรรค์ หรือทูตสวรรค์ ตามที่เห็นใน 3:24 พระเจ้าทรงตั้งพวกทูตสวรรค์ไว้ที่สวนเอเดน เพื่อกันมิให้ผู้ใดเข้าถึง “ต้นไม้แห่งชีวิต” ทำนองเดียวกัน ทูตสวรรค์ ก็ปรากฏอยู่ตลอดทุกขั้นตอนในการตกแต่ง

พลับพลา เช่น อพยพ 25:18 และ 37:9 เคารพเหล่านี้เตือนใจอิสราเอลให้นึกถึงไม่เพียงแต่ทูตสวรรค์ในสวรรค์เท่านั้น แต่ถึงทูตสวรรค์ที่อารักขาสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในเอเดนด้วย

ถ้าเราอ่านพบใน 3:24 ว่าทางเข้าสู่เอเดนนั้นอยู่ “ทางทิศตะวันออก” นั่นคือ ด้านตะวันออกของสวน ความจริงข้อนี้อาจดูเหมือนไม่สำคัญ จนกระทั่งเราตระหนักว่า ตามข้อความในอพยพ 27:13 และพระวจนะอีกหลายตอน ทางเข้าหลักของพลับพลาที่อยู่ด้านตะวันออกเช่นกัน ลักษณะนี้พบในวิหารส่วนใหญ่ในตะวันออกใกล้ยุคโบราณ นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เอเดนถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นสถานที่ประทับอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า

หก โมเสสกกล่าวถึง การทำงานของอาคัมในเอเดน โดยใช้ภาษาเหมือนกับที่ท่านใช้หลายตอน เพื่อกล่าวถึงการปรนนิบัติพระเจ้าในพลับพลาของพวกเลวี ใน 2:15 โมเสสบรรยายความรับผิดชอบของอาคัมในสวนดังนี้:

พระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงกำหนดให้ชายผู้นั้นอยู่ในสวนเอเดน ให้เขาทำงาน และดูแลรักษาสวนแห่งนั้น (ปฐมกาล 2:15)

ถ้อยคำดังนี้ ยังได้ปรากฏร่วมกันในกันดารวิถี 3:7-8 และ 8:26 ในสองตอนนี้ โมเสสบรรยายหน้าที่ของพวกเลวีในพลับพลาโดยใช้สำนวนเดียวกัน อาคัม และเอวา ก็ทำหน้าที่เป็นปุโรหิตในสวนเอเดน

เจ็ด การที่สวนเอเดนถูกสร้างขึ้นภายหลังจากหวันแห่งการทรงสร้างนั้น มีนัยสำคัญ ตามที่เห็นในบทเรียนก่อนหน้านี้ หวันแห่งการทรงสร้าง มีจุดสูงสุดอยู่ที่การถว้รักษาวันสะบาโตของพระเจ้าในปฐมกาล 2:1-3 เป็นเรื่องน่าสนใจทีเดียว ที่บันทึกใน อพยพ 24:16 และหลังจากนั้น ชี้ว่า โมเสสใช้เวลาหกวันบนภูเขากับพระเจ้า และในวันที่เจ็ด พระเจ้าได้บัญชาให้โมเสสสร้างพลับพลา

ลักษณะทั้งเจ็ดนี้ แสดงให้เห็นว่า โมเสสได้มองสวนเอเดน เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เช่นเดียวกับพลับพลา นี่คือ สถานที่แห่งการสถิตอยู่ด้วยแบบพิเศษของพระเจ้าบนโลกนี้ และการอยู่ใกล้สถานที่นั้น ก็คือการได้อยู่ใกล้พระพรของพระเจ้า

ตามที่เราได้เห็นแล้ว โมเสสเชื่อว่า คานาอัน คือ ตำแหน่งที่ตั้งของเอเดน ด้วยเหตุนี้ เมื่อเน้นที่ลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ของเอเดน โมเสสก็กำลังดึงความสนใจ ไปสู่ลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ของคานาอันด้วย การอยู่ใกล้คานาอัน ก็คือ การอยู่ใกล้สถานที่ที่พระเจ้าได้กำหนดตั้งแต่แรกเริ่ม ให้เป็นสถานที่ประทับอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ หนึ่งในข้อพระวจนะที่ดีที่สุดที่จะช่วยให้เห็นคำสอนของโมเสสเกี่ยวกับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในอนาคตนี ได้แก่ เฉลยธรรมบัญญัติ 12:10-11 โดยท่านเขียนไว้ว่า:

แต่ท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าไปตั้งถิ่นฐานในดินแดน ซึ่งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านประทานเป็นมรดก และพระองค์จะให้ท่านพักสงบจากศัตรูรอบด้าน เพื่อท่านจะมีชีวิตอย่างปลอดภัย เมื่อนั้น ท่านจงนำทุกสิ่งทั้งข้าพเจ้ากำชับไว้ คือ เครื่องเผาบูชา และของถวายต่างๆ สิบลด และของถวายพิเศษ และทรัพย์สินที่ดีทั้งหลายที่ท่านได้ปฏิญาณไว้ แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า มายังสถานที่ซึ่งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน ทรงเลือกให้เป็นที่ประทับ เพื่อพระนามของพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:10-11)

ข้อความตอนนี้ เปิดเผยลักษณะสำคัญอย่างหนึ่ง ในนิมิตเรื่องแผ่นดินคานาอันที่โมเสสได้เห็น โมเสสเห็นว่า วันหนึ่ง คานาอัน ก็จะเป็นสถานที่แห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าอย่างถาวร นั่นคือ พระวิหารสำหรับพระยาห์เวห์

แน่นอนว่าแผ่นดินคานาอัน ในสมัยของโมเสสนั้น เป็นเพียงเงาสะท้อนความเป็นสวนเอเดนที่เคยเป็นในตอนแรก ถึงแม้ในเวลาที่ยกยดริชโย โลมอน ได้สร้างพระวิหารในเยรูซาเล็ม แผ่นดินพระสัญญาที่ยังมิได้ถูกชำระจากความบาปอย่างสิ้นเชิง และก็ยังไม่ได้ถูก

ฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพดั้งเดิมที่สมบูรณ์แบบด้วย กระนั้น เมื่อโมเสสได้เขียนเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของเอเดน ท่านได้สำแดงนิมิตของท่าน ต่อหน้าชาวอิสราเอลให้เห็นว่า ในวันนี้ แผ่นดินของเขาจะเป็นอย่างไร การไปถึงแผ่นดินพระสัญญา ก็คือการย้ายเข้าไปอยู่ใกล้เอเดน ซึ่งเป็นสถานที่ประทับอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าบนโลกนี้ พระเจ้าได้วางอาดัม และเอวา ในสวนอันเป็นวิหารอันสุดวิเศษในตอนแรกอันใด พระองค์ก็กำลังนำอิสราเอลไปสู่คานาอันอันนั้น และทันทีที่เข้าอาศัยในแผ่นดินนั้น อิสราเอลก็จะเริ่มมีประสบการณ์กับพระพรแห่งการ ดำเนินชีวิตในการประทับอยู่แบบพิเศษของพระเจ้า

เราได้เห็นแล้วว่า โมเสสได้แสดงให้เห็นถึงพระพร ที่อาดัม และเอวาได้รับในเอเดน ที่เป็นต้นแบบของพระคุณ ที่กำลังรอคอย อิสราเอลอยู่ในแผ่นดินพระสัญญา บัดนี้ เราจะศึกษาหัวข้อที่สองในปฐมกาล 2-3 นั่นคือ การที่พระเจ้าทดสอบความจริงรักภักดีของอาดัม และเอวา แนวคิดนี้มีบทบาทสำคัญยิ่งในการนำเสนอของโมเสส

ความจริงรักภักดี

หัวใจเรื่องความจริงรักภักดี สำคัญอย่างยิ่งต่อเรื่องราวของโมเสสที่เกี่ยวกับเอเดน ถึงแม้เอเดน เป็นสถานที่แห่งพระพรอัน ยิ่งใหญ่ แต่ก็ตั้งอยู่ในจุดที่ความรับผิดชอบทางศีลธรรมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โมเสสนั้นย้ำความจริงข้อนี้ เนื่องจากท่านต้องการให้ชาว อิสราเอลระลึกเสมอว่า ในแผ่นดินพระสัญญา ซึ่งพวกเขากำลังเดินทางไปนั้น พวกเขาจำเป็นอย่างยิ่ง ต้องจงรักภักดีต่อพระบัญญัติของ พระเจ้า

เพื่อให้เข้าใจเหตุผลที่โมเสสนั้นย้ำประเด็นนี้ เราต้องพิจารณาสองประเด็น คือ ความจำเป็นของความจริงรักภักดีในสวนเอเดน และความจำเป็นของความจริงรักภักดีในคานาอัน ให้เราเริ่มต้นด้วยการศึกษาความจริงรักภักดีที่พระเจ้าคาดหวัง จากอาดัม และเอวาในสวน เอเดน

ในสวนเอเดน

แนวคิดเรื่องความจริงรักภักดีในสวนเอเดน ได้ปรากฏตั้งแต่ตอนต้นของปฐมกาล 2 และปรากฏอีกหลายครั้ง ตลอดบทที่ 2 และ 3 ด้วย มีหลายเหตุผลที่ทำให้แนวคิดนี้เป็นศูนย์กลางของทั้งสองบทนี้ ให้เราฟังวิธีการที่พระเจ้าทำทนายอาดัมให้มีความสัตย์ซื่อในปฐมกาล 2:16-17:

“เจ้ามีอิสระ ที่จะกินผลจากต้นไม้ใด ๆ ในสวนก็ได้ แต่เจ้าต้องไม่กินผลจากต้นไม้แห่งการรู้ดีชั่ว เพราะถ้าเจ้ากินผลของมันเมื่อใด เจ้าจะตายแน่นอน” (ปฐมกาล 2:16-17)

ตอนนี้เราไม่ทราบอย่างแน่ชัดว่า เหตุใดพระเจ้าจึงห้ามบิดามารดาคนแรกของเรา ไม่ให้เข้าไปใกล้ต้นไม้ต้นนี้โดยเฉพาะ จะว่าไปแล้ว การรู้ว่าสิ่งใดดี และสิ่งใดเลว ถูกให้คุณค่าอย่างสูงในส่วนอื่น ๆ ของพระคัมภีร์ แต่ถึงแม้จะมีความไม่แน่ชัด แต่สิ่งที่กระจ่างก็คือ พระเจ้ากำลังทดสอบอาดัม และเอวา เพื่อให้เห็นว่าทั้งสองจะจงรักภักดีต่อพระองค์หรือไม่ ถ้าอาดัม และเอวา เชื่อฟัง เขาก็จะได้รับพระพรอัน ยิ่งใหญ่กว่าความมาจากพระเจ้า แต่ถ้าเขาคืออื่น เขาก็จะเจ็บปวดกับการพิพากษาของพระเจ้า เอเดนเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และบริสุทธิ์ คนที่อยู่ที่นี่จึงจำเป็นต้องบริสุทธิ์ด้วย

ในแผ่นดินคานาอัน

โดยเน้นการทดสอบความจงรักภักดีในสวนเอเดน โมเสสชี้ให้เห็นข้อกำหนดคู่ขนานเรื่องความจงรักภักดีสำหรับชาวอิสราเอล ซึ่งท่านกำลังนำไปสู่แผ่นดินพระสัญญา เมื่อโมเสสนำอิสราเอลไปสู่แผ่นดินพระสัญญานั้น หลายครั้งท่านเตือนพวกเขาว่า พระเจ้ากำหนดให้พวกเขาต้องสัตย์ซื่อต่อพระองค์ โมเสสได้สรุปคำสอนของท่านในเรื่องนี้อย่างชัดเจน ซึ่งเราอ่านพบข้อความนี้ ในเฉลยธรรมบัญญัติ 8:1 ว่า:

จงใส่ใจปฏิบัติตามพระบัญชาทุกประการ ซึ่งข้าพเจ้าแจ้งท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่ และทวีจำนวนขึ้น และเข้าไปยึดครองดินแดนซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:1)

ในพระวจนะตอนนี้ เราเห็นชัดเจนว่าพระเจ้ากำหนดให้อิสราเอลจงรักภักดีต่อพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะเข้าไปครอบครองแผ่นดินคานาอันได้ แท้จริงแล้ว ตลอดช่วงเวลาที่อิสราเอลรอนเร่ในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าได้ทดสอบพวกเขาเพื่อสอนว่าจะทำตัวให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร เราพบถ้อยคำนี้ ในเฉลยธรรมบัญญัติ 8:2:

จงระลึกว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ทรงนำท่านผ่านถิ่นทุรกันดาร ตลอดสี่สิบปีที่ผ่านมานี้อย่างไร พระองค์ทรงทำให้ท่านถ่อมลง และทดสอบใจของท่านว่า ท่านจะทำตามพระบัญชาของพระองค์หรือไม่ (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:2)

ยิ่งไปกว่านั้น โมเสสยังกล่าวชัดเจนว่า เมื่อชนชาติอิสราเอลมาถึงแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจำเป็นต้องคงไว้ซึ่งความจงรักภักดีต่อพระเจ้า หรือไม่ก็สูญเสียชีวิตพิเศษนี้ จงฟังคำพูดของโมเสสในเฉลยธรรมบัญญัติ 8:10-20:

เมื่อท่านรับประทานอิมหน่า จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน สำหรับดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ท่าน ท่านจงระวังให้ดี อย่าลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการไม่ปฏิบัติตามพระบัญชา บทบัญญัติ และกฎหมายของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าแจ้งท่านในวันนี้... หากท่านลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน แล้วหันไปติดตาม นมัสการ และกราบไหว้พระอื่น ๆ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า ท่านจะพินาศแน่นอน หากท่านไม่เชื่อฟัง พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านก็จะถูกทำลายไป เหมือนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำลายชนชาติต่าง ๆ ไปต่อหน้าท่าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:10-20)

โมเสสรู้ว่า ชาวอิสราเอลมีแนวโน้มที่จะกบฏต่อพระบัญชาของพระเจ้า เช่นเดียวกับอาดัม และเอวา และเพราะแนวโน้มเช่นนี้ โมเสสจึงใช้เรื่องทดสอบอาดัม และเอวา ในสวนเอเดนเพื่อย้ำเตือนว่าพระเจ้ากำหนดให้ทุกคน ที่ปรารถนาที่จะอาศัยอยู่ในคานาอัน ต้องจงรักภักดี แน่นนอน พระเจ้ามิได้กำหนดให้อิสราเอลต้องสมบูรณ์แบบ และการที่ใครก็ตามจะสามารถยืนหยัดในความสัตย์ซื่อได้ ก็โดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น หากอิสราเอลละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า ทำทาส และหันไปจากพระองค์ เหมือนที่อาดัม และเอวาได้ทำในสวนเอเดน พวกเขาก็จะไม่สามารถลิ้มรสความสุขจากพระพรจากต่าง ๆ ในแผ่นดินพระสัญญาได้ เมื่อโมเสสให้กำลังใจอิสราเอลให้มุ่งหน้าสู่แผ่นดินพระสัญญา ท่านก็หวังใจที่จะช่วยให้พวกเขาระลึกถึงองค์ประกอบนี้ของชีวิตในแผ่นดินนั้นด้วย

เมื่อคำนึงถึงคำสอน ในเฉลยธรรมบัญญัติ 8 เราสามารถเห็นเหตุผลหลัก ที่โมเสสเน้นเรื่องความจงรักภักดี อันเป็นข้อกำหนดสำหรับอาดัม และเอวา โมเสสชี้เรื่องนี้เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้ชาวอิสราเอลแก้ไขความผิดพลาดที่อาดัม และเอวา ได้กระทำ โดยที่พวกเขาต้องสัตย์ซื่อต่อพระบัญญัติของพระเจ้าเสมอ อาดัม และเอวา ถูกทดสอบในสวนนั้น และถูกขับไล่ออกไปเพราะได้ทำบาป ในยุคของโมเสส อิสราเอลก็ยังคงอยู่นอกสวนเอเดน แต่พระเจ้าทดสอบพวกเขา เพื่อเตรียมให้ชนชาตินี้กลับเข้าไปสู่เอเดนอีกครั้งหนึ่ง และอาศัยอยู่ที่นั่น อยู่ในพระพรของพระเจ้า

เราเห็นแล้วว่า โมเสสได้เขียนเกี่ยวกับการทดสอบเรื่องความรักภักดีในสวนเอเดน ท่านมิได้เพียงแต่อธิบายแก่อิสราเอลถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับอาดัม และเอวา ในยุคเริ่มแรก แต่ท่านยังได้อธิบายสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในยุคของท่านเองด้วย พระเจ้ากำลังเสนอพระพรพิเศษแห่งชีวิตในสวนเอเดนให้แก่อิสราเอล แต่เช่นเดียวกับอาดัม และเอวา พวกเขาจะไม่สามารถรับพระพรเหล่านี้ได้ นอกจากนี้ พวกเขาจะจงรักภักดีต่อพระเจ้า โมเสสกำลังเรียกอิสราเอลให้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ในฐานะประชากรผู้บริสุทธิ์ ผู้ที่ศรัทธาเต็มกำลัง เพื่อพระบัญชาของพระเจ้า นี่เป็นความหวังเดียวที่พวกเขาจะเข้าสู่แผ่นดินนั้น และอาศัยอยู่อย่างสันติได้

ถึงจุดนี้ เราได้เห็นแล้วว่า โมเสสได้ฉายภาพแผ่นดินเอเดน และแผ่นดินคานาอันอย่างไร ในฐานะสถานที่แห่งพระพรของพระเจ้าบนโลกนี้ และเรายังได้เห็นว่าคุณได้สื่อแนวคิดถึงความจำเป็น ที่คนเหล่านั้นจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินทั้งสองได้ ต้องปรนนิบัติพระเจ้าอย่างจงรักภักดี ต่อไปเราจะเห็นว่ามีมิติที่สาม ตามความหมายดั้งเดิม ที่ปฐมกาล 2 และ 3 ได้สื่อถึงอิสราเอล ได้แก่ ผลลัพธ์ของความไม่จงรักภักดีของอาดัม และเอวา

ผลลัพธ์

เพื่อให้เห็นผลลัพธ์ของความไม่สัตย์ซื่อในสวนเอเดน เราจะศึกษา ผลสามประการจากความบาปของอาดัม และเอวา ได้แก่ ความตาย ความเจ็บปวด และการถูกขับไล่ออกจากสวน

ความตาย

ในขั้นแรก โมเสสอธิบายว่า พระเจ้าได้ขึ้นคำขาด แก่อาดัม และเอวาว่า ความตายจะเป็นผลลัพธ์ของความบาป แนวคิดนี้ปรากฏเป็นครั้งแรกในคำเตือนของพระเจ้าที่มีต่ออาดัม ในปฐมกาล 2:17 โดยพระเจ้าตรัสว่า:

แต่เจ้าต้องไม่กินผลจากต้นแห่งการรู้ดีรู้ชั่ว เพราะถ้าเจ้ากินผลของมันเมื่อใด เจ้าจะตายแน่นอน” (ปฐมกาล 2:17)

คำว่า “เจ้าจะตายอย่างแน่นอน” ประกอบเป็นวลี ที่บ่งบอกว่าความตายจะมาถึงอย่างแน่นอน โครงสร้างทางไวยากรณ์นี้ คล้ายคลึงอย่างมาก กับลักษณะธรรมบัญญัติของโมเสส ที่พูดถึงโทษตาย เมื่อธรรมบัญญัติของโมเสสพูดถึงโทษประหารสำหรับคนที่ก่ออาชญากรรมร้ายแรง โมเสสประกาศว่า “เขาต้องตายอย่างแน่นอน” หรือ “พวกเขาต้องตายอย่างแน่นอน” บริบททางกฎหมายของข้อเหล่านี้ บ่งบอกอย่างหนักแน่นว่า สาวนเหล่านี้ คือ แนวทางอันเป็นสุจริตตายตัวในการประกาศโทษประหารชีวิต พระเจ้ามิได้ตรัสว่าอาดัม และเอวา จะตายในทันทีทันใด แต่ตรัสว่าความตายจะติดตามความบาปมาอย่างแน่นอน

ในแง่นี้ เราอาจเข้าใจคำขาดของพระเจ้าที่มีต่ออาดัม ในปฐมกาล 2:17 ว่าเป็นการกล่าวว่า อาดัมจะตกอยู่ภายใต้โทษประหารชีวิต เขาจะถูกปรับโทษถึงตายแน่นอน โมเสสเขียนถึงผลลัพธ์ความบาปของอาดัมเช่นนี้ เพื่ออธิบายว่า ความตายเข้ามาสู่โลกนี้ได้ได้อย่างไร แต่จุดประสงค์ของท่านเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของชาวอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านเขียนปฐมกาลให้อ่าน พวกเขาคุ้นเคยกับความตายเป็นอย่างดี ผู้อ่านของโมเสสเคยได้เห็นคนรุ่นแรกที่อพยพออกจากอียิปต์ตายในถิ่นทุรกันดาร เนื่องจากพวกเขาถูกต่อพระเจ้า ดังที่โมเสสเขียนไว้ในกัณดารวิถี 26:65:

ตามท้องที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าได้ตรัสแก่ชาวอิสราเอลเหล่านั้นว่า

พวกเขาจะตายในถิ่นกันดารแน่นอน ยกเว้น คาเลบ บุครเยฟูเนห์ และ โยชูวา บุครนูน (กัณดารวิถี 26:65)

นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เรามองเห็นข้อความว่า “พวกเขาต้องตายอย่างแน่นอน” ซึ่งอ้างอิงกลับไปถึงธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส รวมทั้งเรื่องราวของอาดัม และเอวาในสวนเอเดน

ในแง่มุมนี้ เมื่อได้ยินเรื่องราวของอาดัม และเอวา ชาวอิสราเอลจึงสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ความตายในถิ่นทุรกันดารของตนเอง กับเข้ากับการที่อาดัม และเอวา ละเมิดพระบัญชาของพระเจ้าได้ ผลลัพธ์ของการไม่สัตย์ซื่อ ต่อพระบัญชาของพระเจ้าในสวนก็คือ โทษตายที่ตกลงบน บิคา มารคา คู่แรกของมนุษยชาติ และโทษเดียวกันนี้ก็อยู่เหนือชาวอิสราเอล ซึ่งทำตัวไม่สัตย์ซื่ออย่างร้ายแรงต่อพระบัญชาของพระเจ้าในสมัยของโมเสสด้วย

ความเจ็บปวด

เมื่อเราอ่านเรื่องราวของปฐมกาล ก็ชัดเจนว่า ความตายมิได้มาถึงอาดัม และเอวา อย่างทันทีทันใด ก่อนอื่น พระเจ้ากำหนดให้อาดัม และเอวา ดำรงชีวิตที่มีลักษณะความเจ็บปวด ในด้านหนึ่ง เราได้อ่านพบข้อความดังนี้ในปฐมกาล 3:16:

พระองค์ตรัสกับหญิงนั้นว่า “เราจะให้เจ้าเจ็บปวดแสนสาหัส เมื่อเจ้าคลอดบุตร เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด แต่เจ้าก็ยังปรารถนาสามี และเขาจะปกครองเจ้า” (ปฐมกาล 3:16)

อีกด้านหนึ่ง พระเจ้าก็ได้ทำให้อาดัมมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด เราพบถ้อยคำที่มาถึงอาดัม ในปฐมกาล 3:17 ดังนี้:

แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเจ้า เจ้าจะหาเลี้ยงชีพจากแผ่นดิน ด้วยความลำบากตรากตรำ ตลอดชีวิตของเจ้า (ปฐมกาล 3:17)

ท่ามกลางผลลัพธ์ของความบาปในสวนทั้งปวง ที่โมเสสได้กล่าวถึงนั้น จุดเน้นสองจุด เกี่ยวกับความเจ็บปวดของมนุษย์นั้นสอดคล้องอย่างดีกับจุดประสงค์ของท่านในการเขียนเรื่องราวนี้ถึงอิสราเอล พวกเขาได้ประสบกับความเจ็บปวด ลักษณะที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ เมื่อพวกเขาอยู่นอกแผ่นดินคานาอัน แต่ขอให้ฟังวิธีที่โมเสสบรรยายชีวิตในแผ่นดินพระสัญญา ในเฉลยธรรมบัญญัติ 11:10-12 เราอ่านพบข้อความดังนี้:

ดินแดนที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนี้ ไม่เหมือนอียิปต์ที่ท่านจากมา ซึ่งท่านหว่านเมล็ดแล้ว ต้องวิดน้ำเข้าแปลงเหมือนสวนผัก แต่ดินแดนที่ท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนี้ เป็นดินแดนแห่งภูเขาและหุบเขา ซึ่งได้ค้ำค้ำสายฝนจากฟ้าสวรรค์ เป็นดินแดนซึ่งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านทรงทำนุบำรุง และพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านอยู่เหนือที่นั่นตลอดทั้งปี (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:10-12)

กล่าวสั้น ๆ ก็คือ โมเสสกำลังนำอิสราเอล ไปยังสถานที่ซึ่งความเจ็บปวดที่พวกเขาเคยประสบภายนอกแผ่นดินคานาอัน จะได้รับการบรรเทา ด้วยเหตุนี้ เมื่อโมเสสเขียนถึงความเจ็บปวดที่มาถึงอาดัม และเอวา ท่านได้เรียกร้องผู้อ่านชาวอิสราเอลให้หลีกเลี่ยงจากความอัสคัย อันจะนำมาซึ่งความเจ็บปวด แต่ให้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้กลับสู่คานาอัน และประสบกับความชื่นชมยินดีในชีวิตด้วยพระพรของพระเจ้า

การถูกขับออก

ผลลัพธ์ที่สามของความไม่จงรักภักดีของอาดัม และเอวา ปรากฏใน 3:22 ให้เราศึกษาข้อความในปฐมกาล 3:22:

แล้วพระเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสว่า “บัดนี้ มนุษย์ได้กลายเป็นเหมือนหนึ่งในพวกเราแล้ว คือ รู้ผิดชอบชั่วดี ดังนั้นต้องไม่ปล่อยให้เขา เก็บผลไม้แห่งชีวิตมากินแล้ว มีชีวิตอยู่ตลอดไป” (ปฐมกาล 3:22)

ข้อความนี้บอกชัดเจนว่า ต้นไม้แห่งชีวิตสามารถทำให้มนุษย์ชาติ “มีชีวิตชั่วนิรันดร์” นี่คือคำตอบสุดท้ายสำหรับปัญหาเกี่ยวกับความเจ็บปวด และความตาย แต่พระเจ้าไม่ต้องการให้อาดัม และเอวา ทานผลของต้นไม้ในเวลานั้น เขาทั้งสองจึงถูกขับออกจากสวน และจากต้นไม้แห่งชีวิตในสวนนั้น

สิ่งสำคัญที่เราต้องระลึกเสมอ ก็คือ การเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิตนั้น มิได้ถูกหวงห้ามจากมนุษยชาติตลอดไป ส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า คนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ในที่สุดแล้ว จะสามารถทานผลของต้นไม้ได้ ให้เราฟังคำพูดของอัครทูตยอห์น เกี่ยวกับต้นไม้แห่งชีวิต ในวิวรณ์ 2:7:

ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้เขามีสิทธิรับประทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ในอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า (วิวรณ์ 2:7)

ตอนนี้ ขอหันกล่าวถึงวาระสุดท้าย เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาสู่โลกนี้ แต่ถ้อยคำของท่านอธิบายว่า เหตุใดโมเสสจึงเขียนเกี่ยวกับต้นไม้ให้อิสราเอลอ่าน หลังจากอาดัม และเอวา ได้ทำบาปแล้ว พระเจ้าได้ปิดกั้นหนทางสู่ต้นไม้แห่งชีวิตนี้ แต่ในสมัยของโมเสส พระเจ้ากำลังเปิดหนทางสำหรับอิสราเอล อย่างน้อยพวกเขาจะได้ลิ้มรสพระพรแห่งชีวิต เมื่อพวกเขาได้กลับสู่แผ่นดินคานาอัน จงฟังว่าโมเสสกล่าวไว้อย่างไรในเฉลยธรรมบัญญัติ 30:19-20:

ข้าพเจ้าอ้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก มาเป็นพยานต่อสู้อันว่า ในวันนี้ ข้าพเจ้าได้ตั้งชีวิต และความตาย พระพร และคำสาปแข่งไว้ต่อหน้าท่าน ขอให้ท่านเลือกเอาชีวิตเถิด เพื่อท่าน กับลูกหลานจะมีชีวิตอยู่ และเพื่อท่านจะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และยึดมั่นในพระองค์ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นชีวิตของท่าน และจะทรงให้ท่านมีชีวิตอยู่ยาวนาน ในดินแดนที่ทรงปฏิญาณว่า จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน คือแก่ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19-20)

หากชาวอิสราเอลเลือกที่จะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พวกเขาจะมีโอกาสที่จะมีชีวิตยืนยาว และมีความสุขในแผ่นดินคานาอัน

อาดัม และเอวานั้น สูญเสียการเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิต แต่ในยุคของโมเสส พระเจ้ากำลังเสนอสาขาคือบางส่วนของชีวิตที่จะพบในถิ่นนั้นแก่อิสราเอล ประสพการณ์แห่งชีวิตนี้ มิใช่ประสพการณ์เต็มรูปแบบของชีวิตนิรันดร์ ที่เราจะได้รับเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา กระนั้น ก็เป็นการลิ้มรสส่วนหนึ่งของสิ่งที่จะมาถึงในพระคริสต์ โมเสสเสนอโอกาสแก่อิสราเอล ที่จะชื่นชมยินดีกับพระพรแห่งชีวิตยืนยาวในแผ่นดินพระสัญญา

ฉะนั้น เราได้เห็นแล้วว่า เรื่องราวการกบฏของอาดัม และเอวา ในสวนเอเดนนั้น เป็นยิ่งกว่าบันทึกต้นกำเนิดของความบาปในโลกนี้ โดยการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเอเดน และคานาอัน โมเสสได้สอนผู้อ่านชาวอิสราเอลเกี่ยวกับชีวิตของพวกเขาเช่นกัน พวกเขาได้เรียนรู้ว่าแผ่นดินพระสัญญาจะยอดเยี่ยมเพียงใดสำหรับพวกเขา

เมื่อเราได้เห็น โครงสร้างทางวรรณกรรม และความหมายดั้งเดิมของปฐมกาล 2-3 แล้ว เราก็พร้อมที่จะตั้งคำถามข้อที่สาม คือ พันธสัญญาใหม่ สอนเราให้ประยุกต์ใช้ข้อความนี้อย่างไรในปัจจุบัน?

การประยุกต์ในปัจจุบัน

สำหรับเราแล้ว ก็ชัดเจนว่า โมเสสเขียนข้อความนี้เพื่อหนุนใจผู้อ่านชาวอิสราเอล ให้หลีกเลี่ยงการทำผิด เหมือนที่อาดัม และเอวาได้ทำ และให้กลับไปยังดินแดนสวรรค์ โดยการเข้าไปสู่แผ่นดินคานาอัน แต่คำสอนสำหรับอิสราเอลเหล่านี้เกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบันอย่างไร? กล่าวง่าย ๆ ก็คือ โมเสสใช้เรื่องราวความบาปในสวน เพื่อหนุนใจอิสราเอลให้ย้อนรอย และแก้ไขขั้นตอนต่าง ๆ ของอาดัม เพื่อพวกเขาจะได้พบความรอดแห่งการมีชีวิตในแผ่นดินสวรรค์อีกครั้งหนึ่งฉันใด ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ก็สอนว่าความรอดในพระคริสต์ ก็คือหนทางกลับสู่สวรรค์ฉันนั้น

เราจะสำรวจการใช้ปฐมกาล 2-3 ในพันธสัญญาใหม่ โดยเชื่อมโยงกับพระคริสต์ในแนวทางที่เราใช้เสมอมา โดยการเน้นที่แผ่นดินของพระคริสต์สามระยะ เราจะเริ่มต้น ด้วยการศึกษาว่า ข้อความนี้ ถูกประยุกต์เข้ากับการเปิดตัว หรือปฐมบท ของแผ่นดินของพระคริสต์อย่างไร เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งแรก จากนั้น เราจะดูว่าข้อความนี้กล่าวอย่างไรเกี่ยวกับชีวิตของเรา ขณะที่ของแผ่นดินของพระเจ้ากำลังดำเนินไปในปัจจุบันนี้ และสุดท้าย เราจะพิจารณาว่าพันธสัญญาใหม่ได้ใช้ข้อความนี้เพื่อสอนเกี่ยวกับการสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระคริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองอย่างไร เราจะเริ่มด้วยการเปิดตัวของแผ่นดินของพระคริสต์

การเปิดตัว

วิธีหนึ่งที่พันธสัญญาใหม่ กล่าวถึงเรื่องความรอดที่พระคริสต์นำมาสู่โลกนี้ อยู่การทำพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ ในการเปิดตัวแผ่นดินของพระเจ้า พระคริสต์ได้ย้อนรอย และแก้ไขสิ่งที่อาดัม และเอวาได้กระทำในสวนเอเดน ในพันธกิจบนโลกนี้ของพระองค์ พระคริสต์ทำให้พระบัญชาของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง ในส่วนที่อาดัม และเอวาล้มเหลว เราจะตรวจสอบคำสอนแง่มุมนี้ในพันธสัญญาใหม่ โดยดูว่า จดหมายฝากของเปาโล และพระกิตติคุณมีทิวได้อธิบายสาระสำคัญนี้อย่างไร ให้เราเริ่มต้นด้วยมุมมองของเปาโลก่อน

เปาโล

เปาโล ได้สรุปมุมมองซึ่งมีสาระสำคัญของท่านอย่างกระชับในโรม 5:14 โดยท่านเขียนว่า:

อย่างไรก็ตาม ความตายก็ครอบครองมาตั้งแต่สมัยของอาดัม จนถึงสมัยของโมเสส

แม้แต่คนที่ไม่ได้ทำบาปโดยละเมิด พระบัญชา เหมือนอาดัมผู้เป็นแบบของพระองค์ ซึ่งจะเสด็จมาจากภายหลัง (โรม 5:14)

ให้สังเกตที่ เปาโลกล่าวว่า อาดัม เป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาจากภายหลัง ส่วนที่เหลือของโรม 5 กล่าวชัดเจนว่า “ผู้ที่เสด็จมาจากภายหลัง” ก็คือพระคริสต์ ให้เราฟังข้อความของเปาโลเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน โรม 5:18-19:

ฉะนั้น การล่วงละเมิดเพียงครั้งเดียวส่งผลให้คนทั้งปวง ถูกลงโทษจนใดการกระทำอันชอบธรรมเพียงครั้งเดียว ก็ส่งผลให้คนทั้งปวงถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมดั่งนั้น ซึ่งการนับเป็นผู้ชอบธรรมนี้ นำชีวิตมาให้คนทั้งปวงเหล่านั้น (โรม 5:18-19)

ให้สังเกตคำอธิบายของเปาโลตรงนี้ การละเมิดครั้งเดียวของอาดัม เป็นผลให้คนทั้งปวงถูกปรับโทษ แต่การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวของพระคริสต์ เป็นผลให้คนทั้งปวงได้รับความชอบธรรม เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? เหตุผลก็คือ การไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว คืออาดัม ทำให้เราเป็นคนบาป แต่การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว คือพระคริสต์ ทำให้เราเป็นคนชอบธรรม

คริสเตียนส่วนใหญ่ยอมคุ้นเคยกับคำสอนนี้ ตามที่โมเสสสอนในปฐมกาล 2-3 อาดัม เป็นเพียงชายคนหนึ่ง แต่การกระทำของเขาส่งผลต่อทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเขา บาปของอาดัม นำความตายมาสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งมวล เพราะเขาเป็นตัวแทนของชาติพันธุ์ หรือตัวแทนตามพันธสัญญาของเราต่อพระพักตร์พระเจ้า จากผลของความบาปของอาดัม เราทั้งปวงจึงเกิดมาภายนอกสวรรค์อันเต็มไปด้วยพระพรของพระเจ้า และภายใต้คำสาปแห่งความตาย แต่ในขณะเดียวกัน พันธสัญญาใหม่ก็สอนว่าพระคริสต์ คือตัวแทนของชาติพันธุ์ หรือตัวแทนตามพันธสัญญาของทุกคนที่เชื่อศรัทธาในพระองค์ ตรงข้ามกับการไม่เชื่อฟังของอาดัม การที่พระคริสต์เชื่อฟังพระเจ้า ได้นำความชอบธรรม และชีวิตมาสู่คนทั้งปวงที่ถูกนับเข้าให้อยู่ในพระองค์

จากคำสอนนี้ เราเรียนรู้สิ่งที่สำคัญยิ่ง ในการประยุกต์เรื่องราวความบาปของอาดัมให้เข้ากับชีวิตของเรา สวรรค์ที่หายไปจะกลับคืนมาได้ มีหนทางเดียวเท่านั้น ก็โดยผ่านทางความเชื่อฟังอันชอบธรรมของพระคริสต์เท่านั้น เราไม่สามารถเข้าสู่สวรรค์แห่งความรอด ในฐานะมนุษย์ที่พึ่งพาคุณงามความดีของเราเอง ได้ต่อพระพักตร์พระเจ้า เราจำเป็นต้องมีตัวแทนที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติ เพื่อนำเราเข้าสู่สวรรค์ และพระคริสต์ ก็คือ ตัวแทนนั้น เราพบความรอดแห่งชีวิตนิรันดร์ในการสถิตอยู่ของพระเจ้า ก็เพราะพระคริสต์ทรงเชื่อฟังพระบิดาอย่างเต็มที่เท่านั้น ในการกระทำพันธกิจบนโลกนี้ พระเยซูได้รับสิทธิที่จะเข้าสู่สวรรค์ และมีเพียงคนเหล่านั้นที่เชื่อวางใจในพระองค์เท่านั้น ที่จะเข้าไปพร้อมกับพระองค์ได้

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ท่านอื่น ๆ ก็มีแนวคิดร่วมกับเปาโลในการเชื่อมโยง ระหว่างอาดัม และพระคริสต์เช่นกัน ให้เราพิจารณาประเด็นหลักนี้ตามที่ปรากฏในพระกิตติคุณมัทธิว

มัทธิว

มัทธิว มุ่งความสนใจไปที่พระคริสต์ได้ยอร้อย และแก้ไขความบาปของอาดัมเป็นพิเศษ ในบันทึกของท่านเกี่ยวกับการที่พระคริสต์ถูกทดลอง ในมัทธิว 4:1-11 (โดยข้อความคู่ขนานพบได้ในลูกา 4:1-13)

มีหลากหลายวิธี ที่เรื่องราวของพระคริสต์ถูกทดลองนั้น คู่ขนาน ไปกับทั้งประสบการณ์ของอาดัม และเอวา ในสวนเอเดน และสิ่งที่โมเสสได้ทำทนายชาวอิสราเอล โดยการเขียนเกี่ยวกับอาดัม และเอวาด้วย ประการแรก สถานที่ ที่พระคริสต์ถูกทดลองนั้นเชื่อมโยงการทดลองดังกล่าวเข้ากับอิสราเอล เมื่อชาวอิสราเอลติดตามโมเสส จากมัทธิว 4:1 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำพระเยซูไปยังถิ่นทุรกันดาร เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้นำอิสราเอลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และที่นั่นเอง ที่พระเจ้าได้ทดสอบอิสราเอลว่า ชนชาตินี้จะยังเชื่อฟังพระองค์หรือไม่ และพระคริสต์ก็ถูกทดสอบในถิ่นทุรกันดารเช่นกัน

สอง ระยะเวลาที่พระเยซูใช้ในถิ่นทุรกันดารคู่ขนานไปกับประสบการณ์ของอิสราเอล ในขณะที่อิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร 40 ปี ตามที่มัทธิว 4:2 ระบุ พระคริสต์ก็อยู่ในถิ่นทุรกันดาร 40 วัน

สาม ความหิว เป็นองค์ประกอบสำคัญในการทดลองของพระคริสต์ ในมัทธิว 4:3 ซาตานได้อลวงให้พระคริสต์เสกก้อนหินเป็นขนมปัง การทดลอง ในมิตินี้ คู่ขนานไปกับภารกิจอิสราเอลทดสอบเรื่องน้ำ และอาหารในถิ่นทุรกันดาร

สี่ พระเยซูเองเชื่อมโยงประสบการณ์ของพระองค์ เข้ากับการทดสอบชาวอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร ในเรื่องที่พระองค์ทรงใช้พระวจนะของพระเจ้า ในมัทธิว 4:4 พระเยซูทรงอ้างถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 ในมัทธิว 4:7 พระองค์อ้างถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:16 และในมัทธิว 4:10 พระองค์อ้างถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:13 ข้อความจากพันธสัญญาเดิมเหล่านี้ มาจากส่วนต่าง ๆ ในเฉลยธรรมบัญญัติ อันเป็นตอนที่โมเสสบรรยายการทดสอบอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เมื่ออ้างอิงข้อความเหล่านี้ พระเยซูก็เชื่อมโยงประสบการณ์การทดลองของพระองค์เข้ากับประสบการณ์การทดสอบชนชาติอิสราเอลโดยตรง

เราจึงเห็นได้ว่า บันทึกของมัทธิวเกี่ยวกับการทดลองพระเยซูนั้นเชื่อมโยงกับข้อความ ที่โมเสสมอบแก่อิสราเอลในเบื้องต้น ผ่านทางปฐมกาล 2-3 ด้วยความเชื่อฟังที่พิสูจน์ด้วยการกระทำ พระเยซูประสบความสำเร็จ ในสิ่งที่ทั้งอาดัม และอิสราเอลได้ล้มเหลว แต่พระคริสต์สัตย์ซื่อต่อพระบัญชาของพระเจ้า นี่คือเหตุผลที่พระองค์คริสต์ถ้อยคำอันเป็นที่รู้จักกันดีในลูกา 23:43 ในขณะที่อิสราเอลเผชิญการทดสอบต่าง ๆ ในถิ่นทุรกันดาร เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ คือ คานาอัน ลูกา 23:43 ก็บันทึกว่า บนไม้กางเขนพระเยซูคริสต์กับโจรที่กลับใจคนนั้นดังนี้:

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ ท่านจะอยู่กับเรา ในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43)

รางวัลของพระคริสต์ สำหรับความชอบธรรมของพระองค์ ก็คือชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์

เราจึงเห็นได้ว่า พันธสัญญาใหม่เชื่อมโยงการทดลองอาดัม และเอวา รวมทั้งการทดสอบอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เข้ากับการเปิดตัวของแผ่นดินของพระคริสต์ ผ่านพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ พระคริสต์ คือ อาดัม คนสุดท้าย ซึ่งประสบความสำเร็จในสิ่งที่อาดัมคนแรกล้มเหลว ยิ่งกว่านั้น พระคริสต์เอาชนะการทดลองในถิ่นทุรกันดาร จึงเป็นการย้อนรอยแก้ไข ความล้มเหลวของอิสราเอล และด้วยเหตุนี้เอง พระองค์จึงเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์นิรันดร์

เมื่อได้เห็นแล้วว่า พันธสัญญาใหม่เชื่อมโยงบันทึกของโมเสสเรื่องอาดัม และเอวาในสวน เข้ากับการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์อย่างไรแล้ว เราก็น่าจะให้ความสนใจประเด็นที่สอง นั่นคือ พันธสัญญาใหม่ ประชุกต์หลักการเหล่านี้เข้ากับระยะการก้าวไปข้างหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์อย่างไร ซึ่งก็คือ ช่วงเวลาที่เรากำลังใช้ชีวิตในปัจจุบัน?

การก้าวหน้า

พระวจนะหลายตอนในพันธสัญญาใหม่ มีความชัดเจนในเรื่องนี้ แต่เราจะดูเพียงสองตอน คือ หนึ่งใน จุดเน้นของเปาโลเกี่ยวกับบทเหล่านี้ในปฐมกาล และสอง คือ แนวทางที่ยากอบเขียนเกี่ยวกับประเด็นเหล่านี้

เปาโล

ให้เราเริ่มที่ถ้อยคำของเปาโลใน 2 โครินธ์ 11:3:

แต่ข้าพเจ้าเกรงว่า ใจท่านจะถูกชักจูงให้เขวไป จากความจงรักภักดี ต่อพระคริสต์อย่างจริงใจ และบริสุทธิ์

เหมือนที่เอวากล่าวถึงด้วยอุบายของงูนั้น (2 โครินธ์ 11:3)

เมื่อกล่าวต่อไปในบทนี้ เปาโลอธิบายว่า ท่านเป็นกังวลอย่างยิ่งที่ชาวโครินธ์จะหันไปหาพระกิตติคุณที่แตกต่างไป ในที่นี้ เราเห็นว่าเปาโลอ้างย้อนกลับไปถึงตัวอย่างทางลบของเอวา เพื่อเตือนเกี่ยวกับการไม่จงรักภักดีแบบที่เลวร้ายที่สุด ได้แก่การละทิ้งพระกิตติคุณที่แท้จริงของพระคริสต์ โมเสสใช้เรื่องราวของการ ที่เอวากลอดลง เพื่อเตือนอิสราเอลให้ดำเนินไปอย่างสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินพระสัญญา ฉะนั้น เปาโลก็ใช้เรื่องราวเดียวกัน เพื่อเตือนผู้เชื่อในสมัยของท่าน เกี่ยวกับความจงรักภักดีพื้นฐานที่ผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคนจำเป็นต้องมี ฉะนั้น ในระยะการก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ คนมากมายในคริสตจักรทางกายภาพได้เผชิญกับอันตรายของการละทิ้งความจริง อันเป็นแก่นสารสำคัญของพระกิตติคุณ คริสตจักรต้องป้องกัน ไม่ให้เกิดการละทิ้งความเชื่อในลักษณะนี้ เนื่องจากผลลัพธ์ของมัน นำสยดสยองยิ่ง เช่นเดียวกับที่อาดัม และเอวาได้รับ

yakob

yakob มีจุดยืนคล้ายคลึงกับเปาโล เมื่อท่านอธิบายบทบาทของการทดสอบ และการทดลองในชีวิตคริสเตียน ใน yakob 1:12-15 เราอ่านพบถ้อยคำดังนี้:

ความสุข มีแก่ผู้ที่อดทน บากบั่น เมื่อถูกทดลอง เพราะเมื่อเขายืนหยัดผ่านการทดสอบ ก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับผู้ที่รักพระองค์ ทว่า แต่ละคนถูกทดลอง เมื่อค้นหาหัวใจของตนเอง ชักจูงไปให้ติดกับ หลังจากนั้นมีความหนักใจแล้ว ก็ก่อให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่ ก็ก่อให้เกิดความตาย (yakob 1:12-15)

ชัดเจนว่า yakob อ้างอิงกลับไปถึงปฐมกาล 2-3 ใน 1:14 ท่านมุ่งความสนใจไปที่ “ความปรารถนา” ของมนุษย์ ซึ่งเป็นพลังเบื้องหลัง เข้าวินให้ทำบาป และสิ่งที่ทำให้เอวาทำบาป ก็คือความปรารถนาของเธอที่จะทานผลจากต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว

สอง yakob อธิบายว่า คนเหล่านั้นที่สอบผ่านจะ “ได้รับมงกุฎแห่งชีวิต” ในทางตรงกันข้าม ผลของความบาปจะ “นำไปสู่ความตาย” ความเป็นปฎิบัติกันในที่นี้ ระหว่างชีวิต และความตาย ก็คู่ขนานไปกับความเป็นปฎิบัติระหว่างชีวิต และความตาย ในเรื่องราวของอาดัม และเอวา

โมเสส หนุนใจอิสราเอลให้สัตย์ซื่อ ในช่วงที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร โดยการอ้างอิงกลับไปถึงการทดลองอาดัม และเอวา ฉะนั้น เปาโล และ yakob ก็หนุนใจพวกเราให้มีความสัตย์ซื่อ ในช่วงการทดลองต่าง ๆ ระหว่างความก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ ฉะนั้น การทดสอบในช่วงชีวิตคริสเตียน เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของเรา และเตรียมเราสำหรับชีวิตนิรันดร์ โดยพระคุณของพระเจ้า เราต้องทำทุกสิ่งเท่าที่จะทำได้ เพื่อคงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อต่อพระคริสต์ เพื่อเราจะรับชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์อย่างมีเกียรติ

เมื่อได้เห็นว่ามีพันธสัญญาใหม่ ได้ประยุคเรื่องราวของอาดัม และเอวา ในสวน เข้ากับการเปิดตัว และการก้าวหน้าของแผ่นดินของพระเจ้าอย่างไร เราก็ควรมุ่งความสนใจไปที่ระยะสุดท้าย ก็คือการสำเร็จบริบูรณ์ของความรอดในพระคริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง

การสำเร็จบริบูรณ์

ประเด็นสำคัญนี้ ปรากฏในพันธสัญญาใหม่หลายแห่ง แต่เราจะสำรวจเพียงสองข้อความจาก โรม และ หนังสือวิวรณ์

โรม

ในขั้นแรก ให้เราฟังว่า เปาโลให้ความหวังแก่ผู้เชื่อในกรุงโรมอย่างไร ในตอนท้ายของจดหมายที่มีถึงพวกเขา โรม 16:20 เปาโลเขียนดังนี้ว่า:

ในไม่ช้า พระเจ้าแห่งสันติสุข จะบดขี้ชาดานไว้ใต้เท้าของท่าน
ขอพระคุณของพระเยซูเจ้าของเราอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด (โรม 16:20)

ในถ้อยคำนี้ เปาโลเตือนความจำคริสเตียนในกรุงโรม เกี่ยวกับความหวังของพวกเขา ในเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ แต่ท่านกระทำโดยอ้างอิงกลับไปถึงพระสัญญาเรื่องความรอดในปฐมกาล 3

ตามที่เราได้เห็นในบทเรียนก่อนหน้า ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าตรัสกับงูว่า วันหนึ่งเชื้อสายของเอวา นั้นคือ เผ่าพันธุ์มนุษย์ จะบดขี้หัวของเชื้อสายของงู ในข้อความนี้ เปาโลกล่าวว่า ชาดานจะถูกบดขี้ ใต้เท้าของคริสเตียน เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระคริสต์เองจะทำลายชาดาน และความตาย ซึ่งเป็นศัตรูที่ทรงพลังของเรา เมื่อนั้น เราจะครองราชย์ร่วมกับพระคริสต์ในชัยชนะและสง่าราศี

วิวรณ์

อีกหนึ่งในพันธสัญญาใหม่ ที่ประเด็นสำคัญจากปฐมกาล 2-3 ถูกเชื่อมโยงเข้ากับการสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระเจ้า ก็คือหนังสือวิวรณ์ ยอห์นอ้างอิงไปถึงต้นไม้แห่งชีวิตในหนังสือเล่มนี้หลายโอกาส ให้เราฟังว่า ยอห์นกล่าวถึงเรื่องนี้ได้อย่างไรในวิวรณ์ 2:7:

ใครมีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้เขามีสิทธิรับประทานผล
จากต้นไม้แห่งชีวิต ในอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า (วิวรณ์ 2:7)

ในข้อความนี้ การอ้างอิงกลับไปถึงปฐมกาล 3 นั้นชัดเจน เรารู้ว่าอาดัม และเอวา ถูกขับออกจากสวนเอเดน เพื่อไม่ให้พวกเขาทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิต แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระเจ้าจะประทานสิทธิแก่คนของพระองค์ ที่จะทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ขอให้สังเกตเช่นกันว่า ต้นไม้นี้อยู่ที่ใด ยอห์นกล่าวชัดเจนว่า ต้นไม้นี้มีอยู่ใน “อุทยานสวรรค์ของพระเจ้า” โมเสสเรียกอิสราเอล ให้เข้าสู่คานาอัน เพราะชีวิตอันยืนยาวจะได้ที่นั่นฉันใด คริสเตียนก็มีความหวังที่จะเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ที่ใหญ่ยิ่งกว่า และเพียงพร้อมสมบูรณ์ ยิ่งกว่าคานาอันนั้น

ประการที่สาม เราเห็นอีกหนึ่งความเชื่อมโยงไปถึงปฐมกาล ในการระบุตัวตนของบรรดาคนที่จะทานผลจากต้นไม้ นั้น ยอห์นกล่าวว่า สิทธิจะถูกมอบให้แก่ “ผู้ใดที่มีชัยชนะ” โมเสสกล่าวถึงต้นไม้แห่งชีวิต เพื่อหนุนใจอิสราเอลให้สละขี้ชื่อต่อพระเจ้าฉันใด ยอห์นก็อธิบายว่า มีเพียงผู้ที่มีชัยชนะเหนือบาปโดยดำรงไว้ซึ่งความจงรักภักดีเท่านั้น ที่จะสามารถทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิตฉันนั้น ท้ายที่สุด เราควรดูที่วิวรณ์ 22:1-2 เมื่อยอห์นมองไปข้างหน้าถึงแผ่นดินโลกใหม่ นี่คือนี่สิ่งที่ท่านเห็น:

แล้วทูตนั้นสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็น แม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิตใสดั่งแก้ว ไหลจากพระที่นั่งของพระเจ้า และพระเมษโปดก
ลงมากลางถนนใหญ่ของนครนั้น สองฟากแม่น้ำ มีต้นไม้แห่งชีวิตซึ่งออกผลสิบสองครั้ง คือ ออกผลทุก ๆ เดือน
และใบของต้นไม้ นั้นใช้รักษาบรรดาประชาชาติให้หาย (วิวรณ์ 22:1-2)

จุดยืนของพันธสัญญาใหม่นั้น ไม่ซับซ้อน เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เพื่อให้แผ่นดินของพระองค์สำเร็จบริบูรณ์ คนเหล่านั้นที่วางใจในพระคริสต์จะเข้าสู่สวนสวรรค์เอเดน ซาดานจะถูกบดขยี้ได้เท้าของเรา และเราจะทานผลของต้นไม้แห่งชีวิต และมีชีวิตตลอดไปในการทรงสร้างใหม่ของพระเจ้า

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้เห็นวาทกรรมเกี่ยวกับอาดัม และเอวาในสวน เพื่อช่วยชาวอิสราเอล เมื่อพวกเขาเดินทางไปสู่แผ่นดินพระสัญญา ท่านเรียกร้องชนชาตินี้ให้อ่อนรอย และแก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสวนเอเดน ในหลาย ๆ ด้าน สารของข้อความนี้ ก็คล้ายคลึงกันสำหรับพวกเราในปัจจุบัน เมื่อฟังการที่โมเสสเรียกชาวอิสราเอล ให้เดินหน้าต่อไปสู่แผ่นดินพระสัญญา เราก็ได้เห็นวาทกรรมที่เหมือนกัน ต้องอ่อนรอย และแก้ไขอย่างก้าวที่ผิดพลาดของอาดัม และเอวา โดยการวางใจและดำรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อต่อพระคริสต์ เราจะพบความรอดแห่งแผ่นดินสวรรค์ ซึ่ง “หายไป แต่ได้กลับคืนมา”

วิทยากร

ดร. ริชาร์ด พแรตต์ จูเนียร์ (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและประธานของ องค์กร “พันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม” (Third Millennium Ministries) ท่านดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) เป็นเวลากว่า 20 ปี และเป็นประธานภาควิชาพันธสัญญาเดิม ในฐานะผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา ดร. พแรตต์เดินทางอย่างกว้างขวางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและทำการสอน ท่านศึกษาที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์ (Westminster Theological Seminary) ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมยูเนียน (Union Theological Seminary) และสำเร็จการศึกษา ระดับศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตด้านพันธสัญญาเดิมศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ดร. พแรตต์เป็นบรรณาธิการทั่วไปของ “พระคัมภีร์ฉบับนานาชาติใหม่เพื่อจิตวิญญาณแห่งปฏิรูปศึกษา” (NIV Spirit of the Reformation Study Bible) และเป็นหนึ่งในผู้แปล “พระคัมภีร์ฉบับชีวิตใหม่” (New Living Translation) นอกจากนี้ ท่านยังได้เขียนบทความและหนังสืออีกมากมาย ซึ่งรวมถึง “จงอธิษฐานด้วยดวงตาที่เปิดอยู่” (Pray with Your Eyes Open) “ทุกความคิดได้ความควบคุม” (Every Thought Captive) “สร้างไว้ให้มีศักดิ์ศรี” (Designed for Dignity) “พระองค์ประทานเรื่องราวแก่เรา” (He Gave Us Stories) “อรรถาธิบายสำหรับ 1 และ 2 พงศาวดาร” (Commentary on 1 & 2 Chronicles) และ “อรรถาธิบาย 1 และ 2 โครินธ์”

อภิธานศัพท์

การสำเร็จบริบูรณ์—ระยะที่สาม และสุดท้าย ของอวสานกาลที่ได้ถูกเริ่มต้น หรือเปิดตัวไว้ อันเป็นเวลาทีที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมา และกระทำวัตถุประสงค์สูงสุดของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์ทั้งปวงให้สำเร็จเป็นจริง

การก้าวไปข้างหน้า—ระยะที่สอง หรือระยะกลาง ของอวสานกาล ที่ได้ถูกเริ่มต้นหรือเปิดตัวไว้ อันเป็นช่วงเวลาของแผ่นดินของพระเจ้าหลังจากการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ แต่ก่อนถึงชัยชนะในบั้นปลาย

เอเดน—คำภาษาฮีบรู หมายความว่า “น้ำรินรมย์” หรือ “น้ำยินดี” เป็นชื่อของสวนที่พระเจ้าได้วางอาดัม และเอวา ไว้ตั้งแต่เริ่มแรก

เอดิน—คำใน ภาษาบาบิโลน หมายถึง “ที่ราบ” หรือ “แผ่นดินเรียบ”

ยูเฟรติส—ต้นน้ำสายที่สี่ จากสี่สาย ไหลมาจากแม่น้ำที่มาจากสวนเอเดน และเป็นชื่อปัจจุบันของแม่น้ำสายหลักสายหนึ่งในตะวันออกกลางด้วย

เสี้ยววงเดือนอันอุดมสมบูรณ์—ภูมิภาคระหว่างอียิปต์ และ เมโสโปเตเมีย มีทะเลทรายเป็นพรมแดนทางตอนใต้ และภูเขาเป็นพรมแดนทางตอนเหนือ

กิโชน—ต้นน้ำสายที่สอง จากสี่สาย ไหลมาจากแม่น้ำที่มาจากสวนเอเดน โดยไหลผ่านแผ่นดินอุซทั้งหมด

การเปิดตัว—ระยะแรกของอวสานกาล ที่ได้ถูกเริ่มต้น หรือเปิดตัวไว้ หมายถึง การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ และบรรดาพันธกิจของอัครทูต และผู้เผยพระวจนะของพระองค์

เมโนราห์—คันประทีปเจ็ดกิ่งที่อยู่ในพลับพลา

เมโสโปเตเมีย—ภูมิภาคทางตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ระหว่างแม่น้ำไทกริส และแม่น้ำยูเฟรติส

บิโชน—ต้นน้ำสายแรก จากสี่สาย ไหลมาจากแม่น้ำที่มาจากสวนเอเดน

พลับพลา—เต็นท์ที่สามารถโยกย้ายเคลื่อนที่ได้ ในนั้น มีหีบพันธสัญญาถูกเก็บรักษาไว้ และพระเจ้าสำแดงการสถิตอยู่แบบพิเศษของพระองค์ต่ออิสราเอล

ไทกริส—ต้นน้ำสายที่สาม จากสี่สาย ไหลมาจากแม่น้ำที่มาจากสวนเอเดน ไหลไปตามพื้นที่ด้านตะวันออกของอัสซูร์ และเป็นชื่อปัจจุบันของแม่น้ำสายหลักสายหนึ่งในตะวันออกกลางด้วย

ต้นไม้แห่งชีวิต—ต้นไม้พิเศษในสวนเอเดน มีอำนาจในการมอบชีวิตนิรันดร์แก่ผู้ที่ทานผลของมัน